

כ"ב סיון ה'תשע"ז 16.6.17

מגזין מס' 434

ערב שבת פרשת שלח/מברכים חודש תמוז

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין לעילוי נשמת יצחק אליהו בן עליזה

החייב כספניא

יוקר הזמן - 'כל רגע הוא נצח'

בעולם הזה, כרוכה הזדהותו של האדם תמיד במאמץ גופני ונפשי. כשם ש"קשה" לו לאדם לעורר עצמו לשאוף למטרות חיוביות ולהתייגע על מימושן, כך ממש "קשים" עליו ללא נשוא חיי בטלה ושיעמום חסרי כיוון. ומכיון שבחיי האדם אין מצב של ריק ללא קושי, הרי לא נותרה בפניו אלא הבחירה בין קושי 'בונה' לקושי 'הרסני'... והחשבון הוא פשוט: אם בפרק זמן כלשהו בחרתי ב"סבל" הכרוך בקושי 'בונה', הרי אף שסבלתי - מכל מקום, בינתיים פעלתי משהו חיובי בעולם. ובאם לאו, כיון שאין מצב ללא קושי, הרי (נוסף לזה שבזכותי זמן יקר, גם) סבלתי לחינם קושי ללא תכלית... פקיחת עיני האדם המשכיל לראות את העילוי או הירידה הנוולדים מבחירתו, נוסכת בו כוחות להתיר את כבלי הרמייה העצמית (שבמשיכת הלב הטבעית ל"צעצועים"...) לטובת יציאתו לחירות.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו

יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש תמוז

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'שלח', מכריזים: המולד יהיה ביום שבת קודש, שעה 9 בבוקר, 16 דקות ו-13 חלקים. ראש חודש תמוז ביום השבת וביום הראשון הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידי, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומייחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"
מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בענייני נר מצוה ותורה אור.

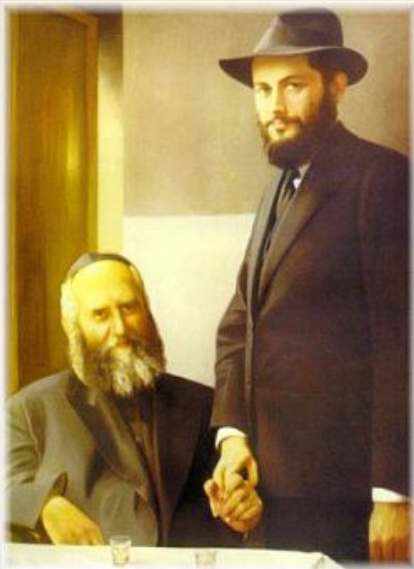
אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצים' אלא ידרוש..."

חודש תמוז - החודש הרביעי למניין החודשים מיציאת מצרים (-שבחודש ניסן), והעשירי למניין חודשי השנה מבריאת העולם בראש השנה (-שבחודש תשרי). מזלו של החודש סרטן על שם מערכת כוכבים דמויית סרטן הנראית בשמים בחודש זה, ומשום התרבות סרטני המים בשל החום הכבד השורר בימים אלה.

הרבי מליובאוויטש עם חותנו הרבי הריי"ץ

כ"ח סיון

ביום כ"ח סיון תש"א (1941) ניצלו מציפורני הנאצים יימח שמים - רבי מנחם מענדל שניאורסון (לימים הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו) ורעייתו, בהגיעם לחוף מבטחים בארצות הברית. מבצע ההצלה התנהל על ידי חותנו, אדמו"ר הריי"צ (הרב יוסף יצחק), שלא נח ולא שקט עד אשר עלה בידו לחלץ מאירופה הכבושה את מי שנועד להיות מנהיגה הרוחני הבא של יהדות העולם. מיום זה, המהווה נקודת תפנית במפעל הפצת היהדות בכלל ומעיינות החסידות 'חוצה' בפרט, החלה בדורנו תנופה אדירה בסדר גודל עולמי, שלא נראה כמותו בכל דברי ימי עמנו, בענין קירוב לב ישראל לאביהם שבשמים.

ימים ואירועים מיוחדים בחולת תמוז

להלן הימים המיוחדים שבחודש תמוז, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

י"ב - י"ג תמוז - שחרורו הגמור ויציאתו לחופשי של אדמו"ר הריי"צ. בי"ב בתמוז תרפ"ז הודיעוהו כי בוטל עונש הגלות שהוטל עליו, ולמחרת, בי"ג תמוז, שחררוהו בפועל ויצא לחירות.

י"ז בתמוז - יום צום ותענית, בו מתענים ישראל מפני הצרות שאירעו בו, על מנת לעורר הלבבות לדרכי התשובה. מיום זה מתחילים ג' השבועות - ימי 'בין המיצרים', הנמשכים עד ליום בו חרב בית המקדש, בט' באב.

ג' תמוז - יום ההסתלקות (ההילולא) של כבוד קדושת אדמו"ר מנחם מענדל שניאורסון, הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו. יום הצלתו של אדמו"ר הריי"צ בשנת תרפ"ז (1927) מעונש המוות שריחף על ראשו "בעוון" הפצת היהדות ברוסיה. ביום זה בוטל פסק דינו למיתה והומר לעונש של שלוש שנות גלות. ביום זה העמיד יהושע בן נון את השמש והירח (שלא אספו אורם משך שלושים ושש שעות) כדי לסייע לישראל במלחמתם בגוים ככתוב: "שמש בגבעון - דום! וירח בעמק אילון!".

התחדשנו!
בוטאו לבקר
באתר המשודרג
www.tanya.com

היצר הרע נקרא נפש בהמית, לא מפני שהוא בהמה דוקא, כי לפעמים הוא שועל, פקח שבחיות, וצריכים לחכמה מרובה להבין תחבולותיו; ולפעמים הוא מתלבש בלבוש צדיק, תמים, עניו ובעל מידות טובות. בכל אחד ואחד הנפש הבהמית שלו היא לפי מהותו הפרטי. ויש אשר מתעורר חשק גדול ללמוד חסידות או להתבונן היטב באיזה השכלה, ובאמת הנה זהו רק עצת היצר ומתחבולות נפש הבהמית למנוע מעבודת התפילה וכדומה. ונקוט האי כללא (=אחוז כלל זה) בידך וזכור אותו תמיד, כי כל דבר המועיל או מביא לעבודה בפועל, הנה כל מניעה שתהיה לדבר זה - אפילו אם המניעה היא מדבר היותר נעלה - הוא רק מתחבולותיה של נפש הבהמית. וסיים אמו"ר (הרש"ב) נ"ע: עד אז לא ידעתי שתתכן נפש בהמי (בלבוש) "דתי", שלא לדבר על (לבוש) "חסידי"...

(על פי 'היום יום' כ"ג סיון)

הסיפור השבועי

נשמה מעבר לחלון

ואבוש, שכאשר הבחנתי בצרור הכסף, ניצתה בי מלחמה אדירה. בסופו של דבר גבר עליי יצרי, ומיהרתי לטמון את הצרור באמתחתי.

לא חלף זמן רב והאיש חזר נסער למלון, בוכה על אבדן כספו. עדיין היתה בלבו תקווה למצוא את הכסף בחדרו. עשיתי את עצמי משתתף בצערו ואף ניסיתי לסייע לו בחיפושים, ומובן שאלה עלו בתוהו. "ככל הנראה נפל הצרור מכיסך בהיותך ברחוב", אמרתי לו.

האיש שב לביתו במפח נפש. האנשים שהלוו לו את הכספים היו משוכנעים כי גנב את כספם. איש לא האמין לו. הדאגה והבושה דרדרו את מצבו. הוא חלה, וכעבור זמן השיב את נשמתו המיוסרת לבוראו. בני משפחתי, שסבלו כל השנים עוני ומחסור, נקלעו עכשיו לחרפת רעב של ממש.

באותה שעה האיר לי המזל פנים. עשיתי חיל בעסקי והתעשרתי. ההצלחה סחררה את ראשי ושכחתי לגמרי את האיש האומלל שגנבתי את צרור כספו. לילה אחד הופיעה בחלומי דמותו של האיש. "וכי אתה חושב שהעולם הפקר?!", התריס כלפיי. "אני תובע אותך בבית דין של מעלה".

בבוקר התעוררתי בבהלה. מילותיו של הנפטר הלמו בי. ניסיתי להדחיק את דבר החלום. "חלומות שווא ידברו", ניחמתי את עצמי.

אלא שגם בלילה הבא חזר והופיע האיש בחלומי, וכשהופיע בשלישית – הבנתי שיש דברים בגו. פחד נורא נפל עליי. משמעות ההזמנה לבית דין של מעלה היתה ברורה.

שוב ושוב הופיע הנפטר בחלומותיי. הפחד והאימה

שעת בוקר מאוחרת בברדיצ'ב. בבית הכנסת של חסידי צ'רנוביל כבר נסתיימו מנייני תפילות שחרית, ופתאום כנס פנימה אדם זר. הוא ניגש אל אחד החסידים ואמר: "רצוני לתת לחסידים יין שרף לאמירת 'לחיים'. היכן אפשר למצוא חסידים בשעה זו?".

החסיד ביקש ממנו להמתין כמה רגעים. הוא יצא מבית הכנסת, ושב בלוויית כמה מחבריו. "אם תאמרו עמי 'לחיים', אקנה בעבורכם יין שרף ככל שתמצאו", הבטיח האורח.

"בשעת צהריים זו נעדיף לשתות יין", השיבו החסידים, והאיש נענה. יצאה החבורה אל בית המזיגה, ושם הורה האורח למוזג לתת לבני החבורה יין על חשבונו.

"מדוע אינכם שואלים אותי מדוע אני מחלק יין חינם באמצע היום?", שאל האיש את החסידים.

"אם תיתן לנו עוד כוס יין, נשאל", השיבו החסידים בחיוך.

הוסיף להם האיש עוד כוס יין, ואז ביקשו החסידים כי ישתף אותם בסיפורו. נשם האיש עמוקות ופתח:

הכל התחיל לפני כמה שנים, כאשר נסעתי אל היריד הגדול. נטלתי עמי ארבע מאות רובל כסף, שבהם ביקשתי לקנות סחורה.

בחדר שקיבלתי במלון המקומי לן עוד יהודי. שוחחנו קצת בטרם עלינו על משכבנו, והוא סיפר לי כי בא אל היריד כדי לנסות לשפר את מצבו הכלכלי. גם הוא הביא עמו ארבע מאות רובל כסף, שאותם לווה מידידיו וממכריו, בשאיפה לקנות סחורה בזול.

הבוקר הגיע. האיש אסף את חפציו ויצא מן החדר. הוא לא שם לב ששכח את צרור כספו על מיטתו. אודה

לפתע ניתק מדבקותו. "ראה", אמר לי, "המת תובע את נפשך, אולם אני פוסק כלהלן: עשה אומדן של כל רכושך. מחצית מכל נכסיך עליך לתת לאלמנתו של המת וליתומיו". הצדיק שב אל החלון ושוב התכנס בהרהוריו. כעבור דקות אחדות נייעור. "התובע מערער על פסק הדין", אמר. "לדבריו, מחצית הכסף שייכת לו מעיקר הדין, ועליך להוסיף ולשלם על מותו ועל הייסורים שנגרמו לו ולבני ביתו. ייתכן שטענתו צודקת, אך אינני מתכוון לשנות את פסק הדין. עשה כדבריי, ומובטח לך שלא יאונה לך כל רע".

חזרתי לביתי ועשיתי ככל שציווה עליי רבכם. הענקתי למשפחת הנפטר מחצית מכל רכושי, ומכאן והלאה חזרתי לישון בשלווה, והמת לא הטריד אותי עוד. "מבינים אתם?", אמר לחסידים המשתאים. "אני חב את חיי לרבכם. לכן החלטתי לכבד אתכם ביין משובח ולומר יחדיו 'לחיים'..."

רדפו אותי גם בימים. חדלתי מלאכול. מצבי הבריאותי הידרדר. חשתי כי כוחותיי אוזלים.

החלטתי לשים את פעמי לקרלין הסמוכה, אל הצדיק רבי אהרן. בוש ונכלם עמדתי לפניו והתוודיתי על החטא הנורא שחטאתי. תיארתי איך נפלתי ברשתו של היצר. בדמעות בעיניי שטחתי את דבר החלומות הפוקדים את שנתי. "רבי", אמרתי לבסוף, "יודע אני כי חוטא ורשע הנני, אך מבקש אני דרך תשובה".

הביט בי הצדיק ואמר: "בפעם הבאה שיבוא המת אליך, אמור לו ש'תורה לא בשמים היא' וכי אתה מבקש להתייצב לדין תורה אצל רבי אהרן מצ'רנוביל".

כך היה. בלילה הבא, כשבא המת לדרוש שוב דין תורה, השבתי לו כפי שהורה לי הצדיק. הנפטר הסכים. הוספתי וביקשתי ארכה כדי להתאווש מעט, וכעבור זמן נסעתי לרבי אהרן מצ'רנוביל.

בבוקר יום הדין התייצבתי בחדרו של הצדיק. עמדתי רועד ומכווץ מאימה. רבי אהרן קם מכיסאו וניגש אל החלון. כרבע שעה עמד כך, פניו פונות אל הרחוב, והוא אינו זע ממקומו.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת שלח

שילוח המרגלים

משה רבנו ממנה את שניים עשר נשיאי השבטים לצאת לתור את ארץ כנען טרם כיבושה על ידי בני ישראל. הוא מצוה עליהם לבחון את איכותה וטיבה של הארץ המובטחת ואת חוזקם של העמים היושבים בה.

המרגלים מוציאים דיבת הארץ רעה

המרגלים תרים את הארץ במשך ארבעים יום, וחוזרים כשבידיהם פירות ענק המעידים על טיב הארץ. הם מספרים אמנם כי הארץ "זבת חלב ודבש", אך בפיהם גם דברים קשים על עוצמת העמים היושבים בארץ באמרם כי הארץ 'אוכלת יושביה'. מסקנת המרגלים (מלבד כלב ויהושע) היא: "לא נוכל לעלות אל העם, כי חזק הוא ממנו". כלב בן יפונה הוא היחיד מבין המרגלים המכריז בקול צלול כי בכח בני ישראל לנצח את יושבי הארץ ולכבשה. גם יהושע מצטרף אליו, אך המרגלים והמון העם אוטמים אזניהם משמוע.

בכי של חינוך ועונשו

העם מקבל את דברי המרגלים, ופורץ בסערת בכי של אכזבה ומרי. יהושע וכלב (בגיבוים של משה ואהרן) מנסים לשכנע את העם כי הארץ טובה וכי על ישראל לבטוח בה, אך המתלוננים בזעמם כמעט קמים עליהם לרוגמם באבנים. אלא שלפתע מופיע עמוד הענן באוהל מועד, והקב"ה משמיע באוזני משה דברים קשים אודות קטנות אמונת העם, ומציע להמיתם בדבר ולהוציא

תחתם ממשה עם חדש גדול ועצום. משה מתנגד נחרצות ופותח בתחנונים לפני ה' ומבקשו כי ייסלח לעם ישראל. בין דבריו הוא טוען כלפי שמים "ואמרו הגויים... מבלי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם, וישחטם במדבר". ה' מתרצה לתפילת משה באומרו "סלחתי כדברך", אך נשבע אשר גזירה היא מלפניו כי ימותו במדבר כל בני דור המרגלים (כל הגברים שבשעת 'בכיית החינם' כבר מלאו להם עשרים שנה). רק בניהם, אנשי הדור הבא, יזכו להכנס לארץ המובטחת, וגם זאת רק לאחר ארבעים שנות הנדודים שעוד נכוננו להם במדבר - שנת נדודים כנגד כל יום מארבעים ימי ריגול הארץ. באותה שעה נענשים המרגלים, פרט ליהושע בן נון וכלב בן יפונה, ומתים מיד במגיפה קשה.

חטא המעפילים לעלות אל ראש ההר

בני ישראל בוכים ומתאבלים על הגזירה. אך עד מהירה מתכחשים חלק מן העם לגזירה האמורה ביוצאם מיד בכיוון הארץ לכבשה, בניגוד להוראת משה שמזהירם לבל ימרו את פי ה'. בעוד הם מתעקשים להמשיך ולהתקדם לבדם, יוצאים כנגדם העמלקי והכנעני יושבי המקום ומכים בהם עד חורמה.

מצוות הארץ

על פי ציווי ה' מלמד משה את בני ישראל מצוות שיתחייבו בהן מיד עם כניסתם לארץ המובטחת:

שגגת הסנהדרין והיחיד – וכפרתם

באם טעו גדולי ישראל והורו לעם בשגגה על האסור כי מותר הוא, יהיה עליהם להקריב פר אחד לעולה ושעיר עיזים לחטאת שגגתם ושגגת העם. השוגג בעבודת כוכבים יחוייב לכפר על שגגתו בהבאת קרבן עיזה בת שנתה. המזיד או המגדף (כלפי שמים) – חייב מיתה.

דין המקושש בשבת

בני ישראל מוצאים את 'אחד העם' מקושש עצים ביום השבת בניגוד לציווי התורה. אלא מכיון שעדיין לא פורש דינו של העובר על איסור זה, הרי שלפי שעה נעצר האיש במשמר עד אשר יפורש דינו. הקב"ה מצוה להמיתו בסקילה על ידי כל העדה מחוץ למחנה.

מצות ציצית – תזכורת לקיום מצוות ה'

ה' מצוה להטיל פתילים שזורים, הנקראים ציצית, בכל בגד שיש בו ארבע כנפות. בין פתילי הציצית פתיל אחד צבוע תכלת. הציצית תהיה לבני ישראל כמגן מפני העבירות בהזכירה להם תמיד אודות קיום מצוות ה', וקדושים יהיו בזה לה' המוציאם מארץ מצרים.

שיעורי המנחות והנסכים לכל קרבן וקרבן

כשיביאו למקדש קרבן מכל סוג – עולה או זבת, נדר או נדבה, מן הבקר או מן הצאן – יהיה עליהם להביא גם מנחות ונסכים בשיעור קבוע [התורה נוקטת במידות הנוהגות באותם ימים: מידת עשרון לחומרים יבשים (גרגרים, קמח, סולת וכדומה) ומידת הין לנוזלים].

לקרבן מן הכבשים: עשרון אחד סולת מעורב ברבע הין שמן למנחה. רבע הין יין לניסוך.

לקרבן איל: שני עשרונים סולת מעורבים בשליש הין שמן למנחה. שליש הין יין לניסוך.

לקרבן מן הבקר: שלושה עשרונים סולת מעורבים בחצי הין שמן למנחה. חצי הין יין לניסוך.

כאשר סוג הקרבן יחייב הבאת מספר בעלי חיים, שני כבשים, שבעה פרים וכד', יהיה על המביא להכפיל בהתאם גם את המנחות והנסכים. כמו כן, מורה התורה כי יש להשוות בין הגרים לבין העם בענין הבאת הקרבנות.

תרומת הפרשת חלה

כמו כן יהיה עליהם להפריש תרומה לה' הנקראת 'חלה' מכל ראשית עיסת בצק.

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!

4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

הקב"ה אוהב את הקטנים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

רוב זמננו לעיסוקים חומריים, ואף הזמן המועט שייותר ללימוד התורה, יהיה שלא לשמה ויתפורר. מוטב להישאר במדבר, שבו ניתן ללמוד תורה כל היום, ללא כל מגע עם גשמיות העולם!

על כך ענה הקב"ה: "וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה... והם יירשוה". אמנם דור המדבר הוא דור דעה, השקוע ברוחניות בלבד, אך לארץ ייכנסו דוקא ה'טף' בדעת, בני הדור הצעיר, שיתעסקו בענינים גשמיים ויאלצו לכפות את עצמם לקיים תורה ומצוות.

בזאת חפץ ה': בעבודת ה' מתוך קשיים והתמודדויות. היא יקרה לו יותר מעבודתם הרוחנית של בני דור המדבר.

לא הרמה קובעת

נוסף על הפירוש הרוחני, יש בזה, כמובן, הפירוש הפשוט, שטף הם הילדים. ועל פי האמור לעיל מובן, שיש מעלה יתרה דוקא בלימודם של הילדים. אף שרמת לימודם נמוכה יותר, בכל זאת חביב לימודם של הילדים בעיני הקב"ה מתורתם של המבוגרים.

כך מצאנו במדרש על הפסוק "ודגלו עלי אהבה", שיש לקרוא זאת: "ודילוגו עלי אהבה" – זה התינוק שמדלג וקופץ על גבי האזכרה (שמות הקודש). כי מאחר שדילוגם בא מתוך אהבה לקב"ה ולתורתו, הרי זה מעורר את אהבת הקב"ה אליהם.

בזכות הילדים ניתנה התורה לכל עם ישראל, וההלכה קובעת: "אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבניין בית המקדש", כי לימודם גורם נחת רוח למעלה יותר מבניית בית המקדש! לימוד התורה של הקטנים מבטל את מזימות האויבים ומעורר רחמים על כל עם ישראל.

"וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה' והביאתי אתם' וידעו את הארץ אשר מאסתם בה" (במדבר יד, לא)

העונש של הקב"ה על חטא המרגלים היה בבחינת "מידה כנגד מידה". הם הפחידו את בני ישראל עד שהללו צעקו על משה: "נשינו וטפנו יהיו לבז", והעונש היה שהם עצמם לא זכו להיכנס לארץ, ואילו "טפכם אשר אמרתם לבז יהיה... הם יירשוה" – דוקא ה'טף, הילדים, הם יירשו את הארץ.

הדגש הרב על ה'טף, הן בטענות העם והן בתשובת הקב"ה, ודאי שהוא נושא בו משמעות רחבה יותר. יש קשר מיוחד בין ה'טף לבין ירושת הארץ וביניהם לבין התפקיד שמוטל על עם ישראל בארץ ישראל.

מפורר יותר

חז"ל אומרים על תינוק שהוא "מפרר יותר ממה שאוכל". כלומר, התינוק מנצל רק חלק קטן מהמזון הניתן לו, שכן הרוב מתפורר ונופל על הארץ. על פי הגדרה זו נוכל להבין את ייחודו של ה'טף.

תינוק, במשמעות הרוחנית, רומז לאלה שהם קטנים בדעת. מזון, ברוחניות, רומז לתורה ולמצוות, שמזינות את נפש האדם. וכאן יש הענין שהתינוק מפרר יותר ממה שהוא אוכל: אצל הגדולים בדעת מושקעים רוב הכוחות בתורה ובמצוות, ואילו ה'טף' בדעת מבזבזים את כוחותיהם לדברים אחרים, וגם קיום המצוות שלהם מלא פניות צדדיות. מזונם הרוחני, התורה והמצוות, מתבזבז יותר משהוא נקלט בפנימיותם.

יתרון הקשיים

זו היתה טענת המרגלים: לשם מה להיכנס לארץ? הלא בכניסתנו שמה נהיה כמו 'טף' (בדעת); נילץ לבז את

חסידות על הפרשה שלח

שכן דוקא על ידי 'העלאה' אפשר לחדור גם אל המטה מטה ביותר.

(ליקוטי-שיחות, כרך ה, עמ' 90)

תכלית הכוונה – זיכוך הארציות טובה הארץ מאוד מאוד. אם חפץ בנו ה' והביא אותנו אל הארץ הזאת (יד-ז, ח)

המרגלים לא רצו לעזוב את המדבר משום ששם היו משוחררים מטרדות העולם והיו יכולים להתמסר ללימוד התורה, ואילו בארץ ישראל יצטרכו לעסוק בחרישה וזריעה. גישתם היתה כגישתם של רשב"י ובנו בצאתם מהמערה בפעם הראשונה (ברכות, לה): "אפשר אדם חורש כו', וזורע כו', תורה מה תהא עליה?". על כך ענו יהושע וכלב:

"טובה הארץ מאד מאד" – דוקא על ידי הכניסה לארץ וההתעסקות בעבודת הבירורים בקיום מצוות מעשיות, זוכים לגילוי אור נעלה, באופן של פעמיים "מאד".

"אם חפץ בנו ה'" – כך הוא חפצו ורצונו של הקב"ה, שבני ישראל ייכנסו לארץ ישראל, ויש לקיים ציווי זה בקבלת עול פשוטה, בלי שום טענה ומענה.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת שלח תשמ"ו)

השליחות להאיר את ה'חוץ' פרשת שלח

ההוראה משם פרשתנו:

"שלח" הוא מלשון שליחות. כלומר, שולחים את האדם מד' אמותיו אל מקום שחוץ ממנו, חוץ מד' אמותיו הרוחניות, כדי לעשות שם 'ארץ ישראל', כפתגמו הידוע של הרבי ה'צמח צדק': "עשה כאן (בחוץ לארץ) ארץ ישראל". הווי אומר: יש לצאת ל'מקום רחוק' מיהדות ומהתורה, ולהביא לשם נר מצוה ותורה אור.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת שלח ה'תשמ"ו)

מעלת עבודת התחתון בכוחות עצמו ויהס כלב את העם (יג, ל)

דוקא כלב, ולא יהושע, הצליח להשתיק את כל העם, כולל את המרגלים.

טעם הדבר: כלב ניצל מעצת המרגלים על ידי תפילתו שלו, היינו בדרך "העלאה מלמטה למעלה", ואילו יהושע ניצל על ידי תפילת משה, בדרך "המשכה מלמעלה למטה". משום כך דוקא כלב פעל את ההתבטלות וההתעלות של המטה ביותר (המרגלים),

בקרו אותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפשו

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

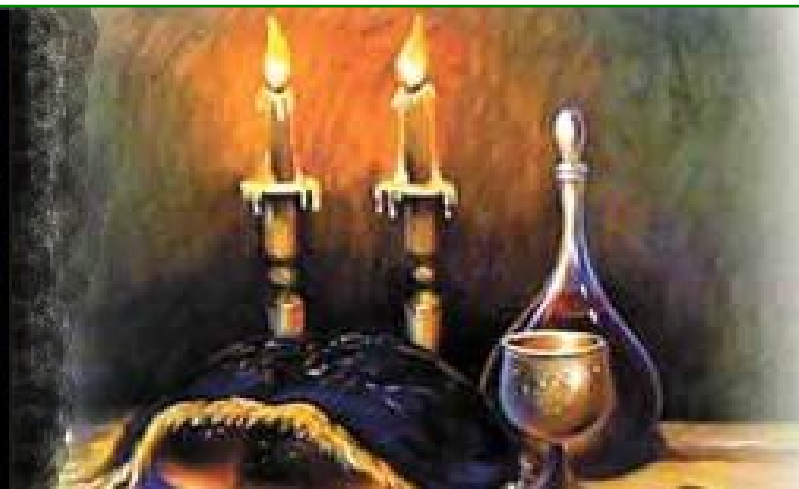
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קי"ז)
20:29	19:11	י-ם
20:32	19:26	ת"א
20:34	19:19	חיפה
20:30	19:27	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון